

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **M. P. J.-M.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2007, čj. OAM-1356/VL-07-K01-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 6. 2008, č. j. 32 Az 63/2007 – 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 13. 9. 2007, čj. OAM-1356/VL-07-K01-2006. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel nesplňuje podmínky udělení azylu. Obavu ze špatné bezpečnostní situace v zemi původu či snahu o legalizaci pobytu v České republice nelze považovat za azylově relevantní důvody. Z výpovědi stěžovatele nevyplývalo, že by se ve své vlasti politicky angažoval či že by měl z tohoto důvodu jakékoliv potíže s tamějšími státními orgány. Co se týče tvrzení stěžovatele o potížích, které měl v zemi původu v roce 1992, krajský soud poukázal na značný časový odstup od těchto událostí a dále na to, že již byly zhodnoceny v předchozích dvou řízeních o žádosti stěžovatele o udělení azylu a nemohou tak nijak zásadně ovlivnit výsledek v projednávané věci. Tvrzení stěžovatele o schůzce před velvyslanectvím KDR v Praze v roce 2004 považuje soud za účelové, podle soudu se stěžovatel snažil dát svému příběhu politický podtext. Informace o situaci v zemi původu

žalovaný správně vyhodnotil tak, že stěžovateli nehrozí nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v době, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění, nelze spojovat pouze se snahou o legalizaci pobytu v České republice. V případě, že cizinci hrozí nebezpečí ohrožení života v zemi původu, nelze dovozovat účelovost podání žádosti jen z uděleného správního vyhoštění bez dalšího zkoumání relevantních okolností celé věci. Stěžovatel má za to, že mu v případě návratu do Konžské demokratické republiky hrozí pronásledování, a že minimálně splňuje podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

Stěžovatel namítl, že si správní orgán neopatřil dostatečné množství podkladů, a dále nesouhlasil s tím, jak žalovaný a soud shromážděné podklady interpretovaly. Vzhledem ke specifičnosti řízení o mezinárodní ochraně by podle stěžovatele měla být tíha důkazního břemene rovnoměrně rozdělena mezi žadatele a správní orgán. Správní orgán má přístup k informacím o situaci v zemích původu žadatelů, je tedy na něm, aby si v případě pochybností o tvrzeních stěžovatele obstaral potřebné informace k objektivnímu posouzení důvodnosti jeho obav z pronásledování. V této souvislosti stěžovatel poukázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Vysokým komisařem v Ženevě v lednu 1992. Dále namítl, že žalovaný ani krajský soud nepřihlédl k obecně známým a přístupným informacím ohledně situace v Konžské demokratické republice, např. publikaci Agentury UNHCR Global report 2007 vydané v červnu roku 2008, z níž vyplývá, že lidská práva jsou zde velice často porušována, či publikaci Amnesty International Ochrana lidských práv v měnícím se světě. Krajský soud pak dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného v části týkající se neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesena dne 19. 6. 2008, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační

stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Problematikou udělování doplňkové ochrany za situace, kdy žadatel požádá o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy mu hrozí vyhoštění, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz, kde konstatoval, že v takovém případě existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žadatel však může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale (nezávisle na tom, že ji mohl podat dříve) rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Pokud žadatel přesvědčivě prokáže, že mu hrozí v zemi původu pronásledování z azylově relevantních důvodů nebo skutečné nebezpečí vážné újmy, je žalovaný povinen se zabývat i jeho tvrzeními podle § 12 a § 14a zákona o azylu, a případně azyl či doplňkovou ochranu udělit. V projednávané věci tedy žalovaný i krajský soud postupovaly v souladu s tímto rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, neboť ačkoli byl stěžovateli uložen trest zákazu pobytu na území České republiky, zabývaly se jeho azylovým příběhem, přičemž vedle podmínek pro udělení azylu byly hodnoceny i podmínky udělení doplňkové ochrany. Samotným posouzením podmínek ustanovení § 14a zákona o azylu se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, čj. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz.

K důvodnosti kasační stížnosti, v níž stěžovatel namítá, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, se pak Nejvyšší správní soud náležitě vyjádřil např. v rozsudku ze dne 22. 3. 2005, čj. 4 As 56/2003 - 76, www.nssoud.cz. K otázce, kdy je rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., se již rovněž vyjádřil v mnoha rozhodnutích, namátkou lze uvést např. rozsudek ze dne 12. 1. 2005, čj. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS. Otázkou mezi soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námítky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. listopadu 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu